

Mời các bạn cùng tham khảo văn mẫu **Vào vai cô bé bán diêm và kể lại câu chuyện theo một kết thúc khác** Văn lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Vào vai cô bé bán diêm và kể lại câu chuyện theo một kết thúc khác mẫu 1 hay nhất

Vào một đêm cuối đông trên con đường rục rờ ánh đèn của thành phố tôi lang thang cùng với chiếc giỏ diêm đầy. Đêm ấy là đêm giao thừa nên mọi ngôi nhà trên phố đều sáng đèn cho đến tận khuya. Những chiếc cỗ xe ngựa nối đuôi nhau chở các gia đình quyền quý đi lại lộc cộc trên đường. Các cặp vợ chồng tay trong tay dẫn con đi mua sắm trông rất vui vẻ. Thời khắc ấy ai cũng mong muốn hoàn thành sớm công việc để đoàn tụ cùng gia đình. Duy chỉ có tôi là không thể về nhà. Mà tôi cũng chẳng có nhà để về như mọi người. Tôi nhớ có một thời tôi cũng từng được dẫn đi đón giao thừa, cũng từng được ngủ ngon trong căn nhà ấm cúng và chuẩn bị quần áo đẹp đi chơi Noel. Cái ngày mà mẹ và bà còn sống, ba vẫn là người ba tốt lo cho gia đình. Ấy vậy mà khi hai người thân yêu nhất rời khỏi cuộc đời tôi, ba lại chán nản say men rượu và quên đi đứa con bé bỏng cần được chở che. Tôi có nhà nhưng chẳng phải là nhà mà chỉ là một căn gác xếp chật chội, mùa hè thì nóng nực mùa đông lại lạnh giá.

Tôi cố gắng lê những bước chân mệt mỏi trên đường để rao bán từng que diêm. Có bao nhiêu người sang trọng đi lại nói cười nhưng họ không đời nào tới tôi. Có lẽ không cần diêm để sưởi ấm và cũng chẳng cần thương hại cho một đứa bé bán than, rách nát như tôi. Tôi ngồi xuống trong góc của hai căn nhà và cố thu chân lại cho đỡ rét. Đôi giày rách nát cũng bị thằng bé nghịch ngợm kia lấy mất. Ngoài đường tuyết đã phủ trắng nhưng cây bạch dương lẻ loi. Tôi thấy có một cô bé chạc tuổi tôi vừa đi trên đường vừa ăn bánh mì ngon lành, tôi sờ vào bụng mình, cả ngày nay tôi có ăn gì. Giá mà có lò sưởi và thức ăn thì tốt biết mấy. Tôi liền đánh liều quẹt que diêm đầu tiên hơi lên đôi má cho đỡ lạnh. Trong ánh sáng chớp chờn của que diêm tôi thấy trước mắt mình hiện ra lò sưởi, tôi huơ tay tới ánh lửa ấm áp thì lò sưởi biến đi đâu mất, que diêm vụt tắt. Tôi đốt thêm que diêm thứ hai, lần này tôi thấy một bàn ăn được trang trí thịnh soạn. Trên bàn ăn là một con ngỗng quay to lớn và ngon lành, con ngỗng tiến về phía tôi thì que diêm vụt tắt. Tôi tiếc nuối quẹt que diêm thứ ba, trước mắt tôi là một ngôi nhà ấm cúng được trang trí bằng cây thông Noel. Trên cây thông có treo nhiều quà bánh và đồ chơi. Tôi chưa kịp với tay thì cây biến mất. Tôi quẹt que diêm thứ tư, lần này tôi thấy bà, người bà đã yêu thương tôi cho tôi những ngày tháng tươi đẹp. Tôi nắm lấy tay bà nhưng bà ở xa quá, tôi gọi bà bà chỉ quay lại mỉm cười. Tôi quẹt hết những que diêm còn lại trong bao và cất tiếng gọi "Bà ơi! Cháu nhớ bà lắm, ở đây cháu đói và lạnh lắm. Bà mang cháu theo cùng với!". Nhưng bà đã biến mất...tôi cố chạy theo bà, chạy mãi

đến một căn phòng ấm áp. Bà đang gọi tôi dậy để ăn bát cháo thơm. Tôi choàng mở mắt thì không thấy bà đâu, chỉ thấy một người phụ nữ hiền lành đang mỉm cười với em, em bất giác hỏi:

- Bà con đâu, con muốn gặp bà!

Người phụ nữ lạ giải thích:

- Cô tên Marry, đây là nhà của cô, đêm qua cô thấy cháu bất tỉnh bên đường nên đã mang cháu về đây. Cháu bị suy nhược cơ thể nên bác sĩ đã tiêm thuốc cho cháu, cháu sẽ khỏe lại ngay. Còn bây giờ, cháu hãy gượng dậy ăn hết bát cháo này cho mau khỏi bệnh.

Tôi rất ngạc nhiên và rối bời khi biết đây không phải thiên đường cũng không phải nơi bà tôi sống, nhưng có lẽ bà trên trời đã thương tôi nên mang người phụ nữ tốt bụng này đến đây. Cô ấy dứt cho tôi từng muỗng cháo và mỉm cười nhìn tôi, lâu lắm rồi tôi mới cảm nhận được tình yêu thương của con người. Tôi khóc và kể mọi chuyện của mình cho người phụ nữ kia nghe. Sau một hồi suy nghĩ, người phụ nữ nhẹ nhàng:

- Cô hiểu mọi chuyện, cô sẽ giúp cháu. Cháu cứ ở đây và xem như nhà của mình, cô chỉ sống một mình với người mẹ già nhưng mẹ cô vừa qua đời. Có cháu ở đây cô sẽ thấy bớt hiu quạnh hơn.

Những ngày sau đó, tôi sống rất vui vẻ bên người phụ nữ. Nhà cô Marry rất rộng, có cả một trang trại trồng cây và nuôi cừu với nhiều người giúp việc. Thời gian không có cô ở nhà, tôi có thể chơi đùa cùng lũ cừu và các chị giúp việc cho cô. Thế nhưng tôi vẫn chưa thể vui trọn vẹn vì dù sao đây cũng không phải là nhà của mình và không có ba ở bên. Giá mà ba có thể đến sống cùng tôi, hằng ngày hai cha con sẽ cùng nhau chăm sóc đàn cừu và hái trái. Ba sẽ không uống rượu nữa cũng không chửi mắng tôi nữa.

Rồi một buổi chiều, tôi đang cắt cỏ cho cừu thì bỗng có một người đàn ông xuất hiện gọi:

- Con gái yêu của ba, là ba đây.

Đúng rồi, là ba nhưng hôm nay tôi thấy ba khác lạ. Tôi vừa mừng vừa lo sợ.

- Lại đây con, ba không đánh mắng con nữa, ba xin lỗi con.

Tôi chạy đến ôm lấy ba. Ba nhắc bổng tôi lên và hôn lên má. Ba xin lỗi, ba đã sai, ba hứa sẽ là người ba tốt, chăm sóc con thay bà và mẹ.

Trong những ngày mất tôi, ba đã bùng tỉnh khi mất đi cả đứa con gái của mình vì rượu. Ba kể rất nhiều về nỗi đau đã khiến ba đánh mất mình. Ba kể cho tôi nghe chuyện cô Marry đã tìm đến nhà và hết lòng khuyên bảo ba, cô ấy là một người tốt bụng nhất trên đời. Cô đã giúp ba trả hết số nợ vì rượu chè và để ba ở lại đây cùng tôi. Ba sẽ chăm sóc vườn cây và lũ cừu thay cô.

Từ đó, người ta không còn thấy một cô bé bán diêm tội nghiệp và một người cha suốt ngày say xỉn nữa. Chỉ có ở một trang trại rộng lớn kia có túp lều của hai cha con, tuy nhỏ nhưng lúc nào cũng rộn tiếng cười.

Vào vai cô bé bán diêm và kể lại câu chuyện theo một kết thúc khác mẫu số 2 chi tiết nhất

Giao thừa của năm nay đã đến. Cái rét cắt da cắt thịt cũng len lỏi vào mọi góc ngách của thành phố. Với những tâm hồn cô đơn, cái lạnh là một điều gì đó rất tàn nhẫn, giống như chiếc roi quật vào tim. Gió lạnh đã tràn về, chiếc lá hiem hoi còn sót lại trên cành cũng chao đảo nghiêng mình vì gió.

Tôi là một cô bé bán diêm trên đường phố để kiếm tiền. Trước đây gia đình tôi có tất cả bốn người là bà, bố mẹ và tôi nhưng bây giờ chỉ còn lại bố và tôi, mẹ tôi và bà đã mất từ sớm, còn bố thì lại nghiện rượu và mỗi lần bố say bố sẽ mắng rửa tôi. Tôi không chỉ đi bán diêm để kiếm tiền mà nhiều khi còn phải đi xin người ta bố thí cho mình. Nhưng hôm nay có lẽ nào vì hôm nay là giao thừa mà trời đã tối tôi vẫn chưa bán được que nào, người bố thí cho tiền cũng không có ai, cho nên tôi không dám trở về nhà vì bố nhất định sẽ đánh tôi, không có tiền thì lấy đâu để mua rượu uống.

Trời càng về đêm càng lạnh hơn, quần áo của tôi đã rách rưới hết cả, tôi thu đôi chân vào người nhưng càng lúc càng thấy rét buốt hơn. Tôi nghĩ que diêm khi quẹt cháy lên liệu có ấm áp hay không? Chắc là sẽ ấm lên một chút đấy. Dù chỉ là ý nghĩa thoáng qua nhưng tôi cũng đã quẹt một que diêm. Ngọn lửa thật đẹp, ánh sáng lúc đầu xanh lam dần dần biến đi, trắng ra, rục hồng lên quanh que gỗ, ánh sáng trong màn đêm trong thật chói nhưng lại cực vui mắt. Tôi hơ đôi tay mình trên que diêm sáng rục, tôi thấy trước mắt mình hiện ra một lò sưởi bằng sắt, lửa cháy trông thật là vui mắt. Ước gì trong đêm đông giá rét, tôi được ngồi hàng giờ trước lò sưởi ấm áp như thế thì thật khoan khoái biết bao. Vậy mà, khi vừa duỗi đôi bàn chân lạnh giá ra thì ngọn lửa biến mất. Tôi giật mình chợt nhớ ra cha đã giao cho tôi đi bán diêm. Đêm nay về nhà thế nào tôi cũng bị cha mắng thôi.

Tôi lấy que diêm thứ hai trong bao và quẹt tiếp, que diêm cháy sáng rực lên. Bỗng chốc bức tường trước mặt biến mất, thay vào đó là tấm rèm bằng vải màu. Không chỉ vậy mà tôi nhìn thấy trong ngôi nhà có một bàn ăn đã dọn, khăn trải bàn trắng tinh, trên bàn toàn bát đĩa bằng sứ quý giá và có cả một con ngỗng quay. Bất ngờ, con ngỗng bỗng nhả ra khỏi đĩa và có cả dao ăn cắm trên lưng ngỗng tiến về phía tôi. Một đêm giao thừa tuyệt vời đang hiện ra trước mắt tôi. Rồi bỗng que diêm vụt tắt, trước mắt tôi chỉ còn lại bức tường lạnh lẽo. Tôi chợt nhận ra đó chỉ là mộng tưởng, xung quanh tôi chỉ là phố xá lạnh lẽo, khách qua đường quần áo ấm áp vội vã đi nhanh, chẳng ai đoái hoài đến tôi đang co rúm vì lạnh trong góc tường.

Que diêm thứ 3 được tôi quẹt cháy sáng lên, trước mắt giờ là một cây thông Nô-en rất đẹp. Cây thông được trang trí lộng lẫy hơn cây thông tôi đã được nhìn thấy năm ngoái. Trên các cành lá xanh tươi còn được trang trí bằng hàng ngàn ngọn nến sáng rực. Tôi đưa tay chạm vào cây thông nhưng diêm vụt tắt, tất cả các ngọn nến bay lên, bay lên mãi cao thành những ngôi sao sáng trên trời. Tôi chợt nhớ đến lời của bà tôi khi còn sống, bà nói rằng khi có một ngôi sao đổi ngôi thì nghĩa là có một linh hồn bay lên trời với Thượng đế.

Tôi nhớ bà quá, tôi quẹt thêm que diêm thứ tư, ánh sáng xanh tỏa ra xung quanh và tôi nhìn thấy bà. Bà mỉm cười hiền hậu với tôi. Tôi sung sướng reo lên và khẩn khoản cầu xin bà: "Bà ơi! Bà cho cháu lên cùng với. Bà bảo cháu ngoan thì cháu sẽ được gặp lại bà. Cháu van bà, bà xin Thượng đế cho cháu về với bà đi". Que diêm tắt phụt, tôi lấy tất cả những que diêm còn lại quẹt liên tiếp. Tôi muốn níu bà ở lại cùng tôi. Chưa bao giờ tôi thấy bà to lớn và đẹp lão như thế. Bà đã cầm lấy tay tôi dắt đi....

Sáng hôm sau, tôi bỗng tỉnh giấc, ánh sáng mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, mùi ngỗng quay thơm lừng từ phía bàn ăn. Tôi đang ở đâu thế này? Phải chăng đây là thiên đường, nơi bà đã chờ tôi? Bỗng tôi nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, một bà lão sao giống bà của tôi quá. Bà có dáng người cao lớn, mái tóc trắng và nụ cười hiền hậu. Bà hỏi tôi với giọng nói ấm áp:

- Chúc mừng năm mới. Cháu gái đã dậy rồi đấy ư? Cháu ngủ có ngon không?

- Bà là ai ạ? Sao cháu lại ở đây? – Tôi ngạc nhiên hỏi bà

- Đêm qua bà bước ra khỏi nhà, thấy cháu đang nằm trên mặt đất. Là bà đã bế cháu vào nhà. Chắc hẳn cháu đã lạnh và đói lắm phải không? Hãy ra ăn sáng cùng bà và chúc mừng năm mới nhé!

Sau đó tôi đã kể cho bà nghe lại câu chuyện về cuộc đời tôi. Bà nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng và bà kể cho tôi nghe về cuộc sống độc thân buồn tủi của bà từ khi cô

cháu gái của bà – cô bé bằng tuổi tôi đã qua đời vì căn bệnh hiểm nghèo. Tôi khề ôm bà, bà cũng ấm áp và hiền từ như bà nội tôi vậy. Giọt nước mắt lăn dài trên má tôi, chắc hẳn bà là thiên sứ mà bà nội tôi đã nhờ đến để chăm sóc và yêu thương tôi. Bà nhận tôi làm cháu gái và mong tôi thi thoảng hãy đến nhà bà.

Bây giờ nếu có ai hỏi tôi quà năm mới tuyệt vời nhất là gì? Thì tôi chẳng ngần ngại mà nói món quà tuyệt vời nhất của năm mới là giây phút tôi tìm được một ánh sáng mới thay cho những que diêm. Nhưng không vì thế mà tôi không cảm ơn những que diêm bé nhỏ và rực sáng, đã biến những ước mơ của tôi trở thành hiện thực và mang đến cho tôi niềm hạnh phúc mà tôi hằng ước ao.

CLICK NGAY vào **TÀI VỀ** dưới đây để download văn mẫu **Vào vai cô bé bán diêm và kể lại câu chuyện theo một kết thúc khác** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.